

הגהות מיימוניות קושטנטינא

בירושלמי לטורפה כדקתני הכא בבריתא משמע דבטורפה
הגייס עסקינן אע"פ שיש לפרש שעמד עליה גייס לטורפה
ונתפשרו עמו [כמו] התו' עכ"ל.

ה'י"ב. רשאיין החמרין כו'. פירש ה"רמ דבלא קנין איירי והא קמ"ל להתנאי קיים בדברים בעלמא וכן הוין ששותפין (נותנין) [מתנין] כדאמרין פרק בית ככור בהך הנאה דציתא אהדיי קא גמרי ומקנו אהדיי. ועיין פרק ארבעה דהילכות שותפין ובפרק י"ד דהילכות מכירה.

פרק שלשה עשר

ה"ח. כשומר שכר הוא וכו'. וכן כתב בה"ג ור"ת
והוא אלא פס הלאה כרב יוסף דאמר כן ולא כרבה דאמר
שומר חנם. אבל ר"י פסק כרבה וראיותיו כתבו
התוס' התם.

ה'י"ז. מה יעשה בדמים וכו'. והכי אמר ר' יהודה
אמר שמואל לא שנו אלא בדמי אבידה הואל וטרה בהן
לכך קיימא לן כר' טרפון אבל מעות אבידה דלא טרה
בהו לא.

ההרי הן אצלו בשאלה וכו'. כך מסקי לר' טרפן
אנאליבא דרב יוסף ותימה דהוה ליה למימר דהוי ליה
שפיר להחזיר אותם מעות עצמן ולא אחרים אתי שפיר
דקרי ליה שואל, אך אי אפשר לומר כן דב' המפקדי (מג.)
פירי א' ואומר חזר מן ארצו הוציא ר' לא הוציא ר' (מג.)

[illegible]

בשאלה וכו'. אבל לפר"י שפסק כמו רבה אם לא נשתמש בהן נעשין עליהם שומר שכר בהנאת היתר תשמיש דאי מתרמי ליה זבינא שקיל להו וזבין ואם נשתמש בהן נעשה עליה לזה ונתחייב באחריותו.

פרק ארבעה עשר

ה"ד. הרי זה אינו ראוי וכו'. ואע"פ ששמע לבסוף [ש]נתייחס מ"מ כשבא לידו באיסור בא לידו. ע"כ ספר המצות (קנ"ד רע"א).

ד"ר, או במסתא וכו'. וז"ל ספר המצות (שם).
במסתא כיצד אם שאלוהו (ב)מסתא זו (סדרה) לך
בגירסת מרת עונה חתא לומר או ואת דאמר שישאל
לבקר שיהו דבי חתור מחזקין בפך ששם ישאל
אדם את התנאם זה לבא לשאל דבר הוראה או דין.
במסא כיצד אם שוה לבוא לבית המדרש ושאלוהו למה.
שוה תולה בדברים אחרים. ובאנטיסא כיצד אם יאמר
אדם לפני רבים כמה פלוני אוש טוב שנתארחתי אצלו
כמה כבוד ודע עשה לו פן יאור אחרים להתארח
אצלו וזה מוכר ודעה בקול דבר וגו'.

פרק חמשה עשר

הי"א. לא יגע בהן וכו'. ומסיק ואם נטל לא יחזור
 י"א לאותו מקום כדברים בידישולמי ר' אבא בר בורא
 אשכח חמר מכות בחמישה נטבתי אתה וטבלי י"א
 מדרשא א"ל לא עכרת יאות אמר אהדר אמרו ליה לא
 (לימא) דלמא אתי מרביה ואשכחיה ויאיכא מיניה
 דגמא גמא בר מקבילש על שם הלך בר שיש ב' שיש
 סימני ירכי ורבר שאני ב' סימני וכה בו נראה שיהא
 מונה דע שיבא אליהו שיהי באיטור בא ידיו וכן מרש"י
 פירק המפקד ע"כ מספר המצות (בבב"ד ע"א).

פרק ששה עשר

ה"ה. על הכסא ז וכו'. פרש"י אותו כסא שהשולחני⁸
יושב עליו. ספר המצות (דקנ"ד ע"ב).

ה"ח. ותואילו וחצירו של אדם וכו'. ור"י תיגר בדבר שאינו היה שיימצא אל קניא חצירו, שלא מדעתו. וכן כתב ראב"ה דכיון דאני דבר ההוה וכשנא לא תהא על כל לבנות לא מושגגו וכו' דעת המוכר לא היה לחצור ופי' לא דאמרין פ' שור שגבו וקניא חצירו מדר יוסף ב"ר חייא ומושגג כל הכא ודאמרי לדידיה דאי בעי למקני קני קניא ליה חצירו וכל הכא ליתא לחצוריה דאי בעי למקני לא מצו למקנהי לא דעתו ליה חצירו וה"נ אצל איתרין [איתרין] אי מצעל על דעתו

בגלגליות מצורע השוה בכל דוחה לאו ועשה דגליות זקן
ביון דאינו [שוה] באנשים ונשים ועיקר הסעם סומך
(על) זה [על] ותו מי דחינן איסורא מן
קמיה ממונה כדאמר אחרי כן (שם). עכ"ל ספר המצות.

פרק שנים עשר

וְכֵן כָּתַב בְּסֵפֶר
מִצִּיגוֹת וְכֵן רָאִינָהּ וְרִבִּינוּ שִׁמְחָה וְכֵן נִרְאָה עֵקֶר מְדוּנָס
הַמַּאֲזִי לַיִשׁוּא [לֹא נָסַף לַיִשׁוּא] דְּנֻסָּה גְבִי לְפִדְוָתָהּ אִם הִיא
יָצִיחַ וּבִפְנֵי כָּל הַהִלְכוֹת תִּלְמֹד תוֹרָה אִם הִיא אֲבוֹי
חֲזָקָה אֲעִיף שְׂאִינִי שְׁקוֹל כְּרֹב מְשִׁיב אֲבִידוֹת וְאַחֲרֵי כֵן
מְשִׁיב אֲבִידָה רַבּוֹ וְנִרְאָה כִּי טַעוֹת יֵשׁ [כָּאן] שֵׁשׁ].

ה'הוא שיהיה רבו מובהק כ"י. והיינו כ"י יוחנן ועולא דאמר הכי ולא כ"ב ששת דאמר אפילו לא האיר עיניו אלא במשנה אחת וכן פסק בשאלות ורבי"ה וסמ"ג ולא כ"ב"ש שפסק הלכה כ"י יוסף וזבירושלמי גס"י רב ברבי יצחק כ"ד חז"ר: רב נש פתח פומיה דרב ושמוע דדמך ביצוי עליהו ר' יוחנן כ"י יהודה ושמואל כ"י יוסי.

ה"צ אין לו אלא שכן הראוי. ומה שאינו נוטל לכל נפחות שכן כפועל בטל כהיה דאלי מצאיות בסמור של כרועה שדק ברועים ומקלות כבהיל שכתב פ"ב ע"י ההקדמות; וכן אדריי כגון שוהי יכול להציל ע"י ההקדמות; וכן א"ל מהקפרא ק"י זכינו ותו י"ל כיון שבעל האדמור שיה היה יכול לומר היתת שוכר פועלים להציל ויענין לעל פ"ב דהילכות זקני ממון.

[illegible]

הערה: אינו גותל אלא שכר הראוי לו
השקיעה לא הפסד כלום. וכן מי שברב מבית
האסורין היתה לפניו מעבורות ואיל העבירין
והאחזקו לו אין לו אלא שכר הראוי לו [כן] הרי הו'
הוא מחבירי כ"ו. וכן פסק הר"ם על שנים שהיה להם
בשותפות התחב מעקלם והאחזקו אינו רוצה להוציא
עצמו מן השותף ודבריו יכול להחליט ולתקן מעות
ובכל כ"ה במקום איבדו שותפו יכול לחלוק עליו לפיכך
וענין פ"ד הלכות שלוחן ושומעין (ופר"י)
ושבר"ה.

4 גרסי פרק הגזול בתרא הרי שהיה בורח מבית האסירי
והיתה מעבדות לפניו כו.
5 אמר אחד לחבירו אתן כך וכך שפלוני יחג את בתו
לו לא לבני נראה דאין לו אלא שכר סרוחו ותו לא אבל
6 אגם השכר אומנותו בכך שהולך במלכות תמיד ומזוה
והיגים שמעו ה ראוי לרמות לספסא לציד השולח דגים
7 מהם דאמר לא אפסדתי כדורא ביוזא או שמאל לא דמי
הנתן הריחו שלו כרור יוזהר תהמלסא מצדו לא דמי

ולכו ואל תלכו, אבל השוכנו עמם, רבות הולכין
ועושין, ויפסיק בידו אל זמניו, ילעסו אל זה ואל
הזה, ויצא עזר איהו ביהודה, כן טוב שיעשו כענין הברך
משדורין לו, כעיל הר"ם בחידושו. אומנם בזה
ז"א ע"כ [במש] כ"כ שחזה לזה, וכן ע"כ טעם
התעבירי ובכשר שונות רבילת לזה, וכן משכר שדורו
הוא, ואיה מעצם ש"כ, וכן י"י בזהו שדורו
השבעה שנים שדורו הניחה ונדדו על זה וקוק
ואחר שדור זה רצו לזה על אלה שכרו שדור
י"י לתת לו כל מה שחנה בדבר זה רבילת לתת
י"י מבד ידיו, לכן כספר המצות שנים יבדו
יתודה י"י ענין רפואת ר"ה לתת משה מרובם לו
נאמר בזה של שחוק, בן וכן בזה י"י אל י"י שם
ואתה תנא המבטחני בשם נספר רחמי על אשתי א'
לזה וכן טעם מזה תנא רחמי בשם נש תשכיל
הוא, וזהו שם אהיה מבטח איתרו, וכן המבטח
ומתנה קוק בזה י"י חסידו שקלן י"י ארץ ואסמכתה
וזהו ש"כ דא"כ, ככל פתולת י"י ארץ למדין
וא"כ, דלא מזה דתת בידו לעשות מלאכה רחב
אלו בשרו ש"כ י"י מלחמה מ"מ אל היו אסמכתה
אלא [כאשורו] י"י מן מלחמה רובתה ש"כ י"י וכן
ש"כ שגבנו אל אלה א"ה אל מרצו זה מקה מ'
חוקין כ"כ ע"כ. וענין החבולות שירות פ"ט.

ה"ח. ועמד גייס וטרפה כו'. בירושלמי ל"ג לסורפה כדגרסי הכא בתלמוד דידן. וכתב בא"ז מדלא קתני

ה'ש. שומעין לו כו'. והיינו כרב נחמן לגבי רב ששת
דאמר אין שומעין לו והבי פסיק תלמודא בבית
שומעין לו.

פרק אחד עשר

אבל למעטת באברתו אסור לשון ספר
הפזות (רמ"ע ע"ד) כבר דרשתי ללמוד ירושלם את
ספדו ולשא לגלות דרום כי עתה הלאות גלות ותר
מאיר שי לשראל להרבל מבלי עקולם ולאחז בחומתו
הקביה שחז אהז שאל לשקר כל ישראל וכל
לגים אל התפוסת באים ענין ולקשש עממן אר בכותב
הם שני שררתי ישראל אל שני עולה אל דברו כד
למא פהיתם תומן לשון ובשכא הקביה ההרשעים
אימרו כי שרש קה כל אשוי אמת חזרת אמת ההרשעים
פהא אכל אמת יתנמנע ענין ברהמא אימרו ודא
מן עשה ההרשעים שחזו הלקים גנבים ורהמא ינוד אמת
וזרעתה בארץ כלום ארע אדם (כרן) אחד אלא למא
כד כורין כן דרע הקביה תאמר בארצו כי
שחטופו עליהם רכל וגל זמן שמתנהגין ברהמא כי
דבא אהז ההרשעים הקביה על גול הרשעים שני
ותמן הארץ חסר מעלי.

אבל להטעות באבדתו אסור כ"ו. וכן פר"ח דאפי'
לגנוב דעת גוי אסור וכן פראבי"ה ועיי' לעיל בהלכות
גניבה פ"ז ובהלכות דעות (פ"ח) (פ"ב ה"א).

ה"ה, ובמצא שם שמרים מתחלל כ"ו, והוא דרב
אש' יהיה קאילו בלילה וזאת הנהן שישיש ונצטא
דחלן בלן פורסדא וזוהו ד' קטפי בעיבי א"ל לשמעא
פוק חוץ אי דגוי ניהו אימתי (לית) ואי ישראלי ניהו
לא תתיין א' שמעיה ההוא ד' מרה פורסדא א"ל
גביה דגוי מי שרי א"ל גוי שקיל דמי ישראל א"ל
המון פרי' שהאמת אמר לו ולא תחזיק לדחותו. ספר
ההמון וצ"ל: הכילות שלוחין ונשכחין פ"א.

יחיד שמעון היה אומר ידגן אום חביב תחשבת אבה
כי יאית למרה ביהדי' 2 דבארמר פירא אל מציאות (לא)
אזא אשמעי' אבהדי' משום למה למרה ביהדי' וכו'
אבל ענין חביב ידגן חלקו בין בבניו בין שלא בבניו
דבארמר ענין חביב תחשבת והא' ה"פ אז דקדמר אז
רחמנו אבהדי' לא אתי למרה אשמאי אסטרטל אביחב
פריקה וטעמה אלא על הפליטא קא' יאדאמ' אסטרט
לכתוב חביב דקסם חסד עובד לעמוד [אין] עובד עמו
למנוח מאבידי' אבהדי' און עבדו עמו ועל זה
מפרשי אז כח רחמנו אבהדי' און חביב אלא שיע
גרויות איהו מורה עלך ש' לחביב בלא שיע
הענינא אבלי בפריקה טעמה אבהדי' אלא ביהדי' אהא
שון וקו' און חולה אסר' שאין יכדול' למשי' מ"מ
יכדול' להשכיר פוקעס' ואל' היתוי' מחיב' אז כי ועתה
אז כנול' לעדוק' אלא יתחיב' מאבידי' אבהדי' כי (איהא)
[איהא] למרה ביהדי' דבארמר ענין חביב אשמאי אסטר
דסחם תחבת אבהדי' אלא בלי' עבדיל' בתדריש' והאש
קדאמ' למרה ידגן מריחב' וטעמה שמעון
תדריש' דאמי אביחבול' תרופות איהו יחיד מ"מ.

אבדה שאין בה שווה פרוטה כו. ² פרש"י גם כן
אבל ר"י פ"י הטעם משום דאנקסה נגזר ברייתא מוכח
בפ' המוכר ספניה כו.

ז"ל. וערשע לפנים משורת הדין כו'. גרסי בגמרא
אצל [באן] (אבא) צוויי מלה ר"ל ע"א זכר הדין הרי
מאז וזה הודו אבאדין חייב להחזיר א"ל לפנים משורת
הדין אבאדין פאר קהול וברא כפי אצט די שמים
היי וכו' וזוהי (דק) [הנה] בייבט כ"ה חייב להחזיר
בפרק האומנים און נ"י כייפין למעבד לפנים משורת
הדין א"ה הכולט כ"ה נ"י לעשות דבר כ"ה וז"ל הודת
לם כ"ה א"י יתנא לא חורב ורשעו אלא מפני שעתיד
בריהם לז"ל ע"ה וזהו וכל לפנים משורת הדין
וכן פסק דאב"י ודייפנין להן לעשות לפנים משורת הדין
ע"י אלהים. עוד כתב נראה הודו ואמר עשה כצוה
לך ביהו שפלי, אלא כפרה לעשות לפנים משורת הדין
אישיר דאריי' בנזן שרמאזא עשה ז"ה וכל האבהיה היה
עשה וזכר לך כ"ה פאזות.

המ"ו. ואין צריך דעת בעלים כו'. והיינו כדאמר ר' אלעזר הכל צריך דעת בעלים, גב או גולן שהחזירו, חזק מהשבת אבידה שהתורה ירבתה השבות הרבה. ספר המצות (דקנ"ב ע"ד). ופסק אין חזקה, חזקא שומר שובב א"ר עקיבא כלתה שמיטתו אבל נפקד ששאל חפץ והחזירו פטור ולא צריך דעת בעלים.⁵

הי"ח. ואין עשה דוחה את לא תעשה כו'. ור"י פ"י דעשה של השבת אבידה [השוח] בכל שבשלו מחזיר דוחה לאו ועשה דכהנים שאינו שוה בכל בכהנים וב ישראלים כמו שמצינו בפי' שני נזירים שעשה של

- 1 ז"ל בהדה וכלקמן.
- 2 שיך להלכה ו"ד שהרי התחיל במצוה.
- 3 נמזל בקמ"י דידו רפ"ד דגימבה.

4. משוכות מח' קו' כב.

5. בתשובה: מכאן נראה לי וכו'.